

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-120(4)/16/JK

Warszawa, 22 lutego 2017 r.

DECYZJA DIH-1/14/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 915, z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 23 listopada 2016 r. (nr akt sprawy: KD.8361.150.2016/34DEC/16), którą na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 3.000 zł (słownie: trzy tysiące złotych) z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen towarów i usług,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z 20 lipca 2016 r., na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „Śląskim WIIH”, zawiadomił przedsiębiorcę DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, zwanego dalej również „stroną”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 915, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”. Przedmiotowe pismo strona odebrała 25 lipca 2016 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 3 sierpnia 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w delikatesach mieszczących się przy ul. Kapicy 8 w Siemianowicach Śląskich, należących do strony, sprawdzono m.in. prawidłowość informowania o cenach znajdujących się w ofercie handlowej produktów, stwierdzając:

1. brak uwidocznionych cen i cen jednostkowych w przypadku:
  - 3 rodzajów chipsów i chrupek;
  - 2 rodzajów wyrobów czekoladowych;

- 11 rodzajów przypraw;
- 2 rodzajów kawy;
- 1 rodzaju kakao;
- 13 rodzajów soków dla dzieci;
- 18 rodzajów deserów dla dzieci;
- 11 rodzajów dań dla dzieci;
- 12 rodzajów kaszek dla dzieci;
- 13 rodzajów mleka dla dzieci;
- 5 rodzajów kosmetyków dla dzieci;
- 4 rodzajów pieluch,

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidacznienia cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”,

2. brak uwidocznionych cen jednostkowych w przypadku:

- 4 rodzajów chipsów i chrupek;
- 62 rodzajów wyrobów winiarskich i alkoholi;
- 15 rodzajów piw;
- 19 rodzajów płynów do płukania;
- 33 rodzajów produktów chemii gospodarczej;
- 22 rodzajów kosmetyków do włosów;
- 41 rodzajów kosmetyków do ciała;
- 14 rodzajów proszków do prania;
- 13 rodzajów konserw rybnych;
- 12 rodzajów nabiału;
- 11 rodzajów przypraw;
- 6 rodzajów dań gotowych;
- 25 rodzajów mrożonek;
- 28 rodzajów przetworów owocowo-warzywnych;
- 22 rodzajów sosów;
- 4 rodzajów cukierków;
- 18 rodzajów ciastek;
- 9 rodzajów herbat,

co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 3 sierpnia 2016 r. (nr akt kontroli: KD.8361.150.2016).

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 21 października 2016 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, kary

pieniężnej z tytułu nieprzestrzegania wymogu uwidaczniania cen i cen jednostkowych oferowanych produktów oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 23 listopada 2016 r. (nr akt sprawy: KD.8361.150.2016/34DEC/16), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3.000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów.

Pismem z 8 grudnia 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości oraz umorzenie postępowania, względnie uchylenie i orzeczenie co do istoty.

Skarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

1. przepisów postępowania (mające istotny wpływ na wynik sprawy), tj. naruszenie art. 7, 77 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, oraz art. 80 k.p.a., polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego oraz niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w tym niewyjaśnienie przyczyn i okoliczności towarzyszących zaistniałej sytuacji oraz na nieuwzględnieniu treści wyjaśnień pracownika strony złożonych w obecności kontrolujących;
2. przepisów postępowania (mające istotny wpływ na wynik sprawy), tj. naruszenie art. 7, 77 § 1 k.p.a. oraz art. 107 § 3 k.p.a. polegające na niewyczerpującym rozpatrzeniu całego materiału dowodowego w postaci przedłożonych w toku postępowania sprawozdań finansowych strony za rok 2015 oraz cząstkowego sprawozdania za rok 2016, a także sporządzenia uzasadnienia z pominięciem wytycznych wskazanych w art. 107 § 3 k.p.a. poprzez pominięcie okoliczności, dla których organ odmówił mocy dowodowej tym dokumentom;
3. przepisów prawa materialnego, tj. art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. UE L 80 z 18.3.1998, s. 27), zwanej dalej „dyrektywą 98/6/WE”, poprzez nałożenie na stronę kary grzywny w wysokości rażąco niewspółmiernej do wagi popełnionego uchybienia, pomimo iż organ obowiązany jest do nałożenia kary w wysokości proporcjonalnej nie tylko do popełnionego uchybienia, ale także do możliwości majątkowych przedsiębiorcy.

Pismem z 29 grudnia 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej należącej do przedsiębiorcy DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach w przypadku 95 ww. rodzajów towarów stwierdzono całkowity brak informacji o cenie, a w odniesieniu do 358 – o cenie jednostkowej. W związku ze stwierdzonymi

nieprawidłowościami, Śląski WIIH nałożył w drodze decyzji karę pieniężną na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który nie dopełnił powyższego obowiązku.

Odwołując się od decyzji strona kwestionuje ustalenia kontroli, zarzucając organowi pierwszej instancji, iż ten przy wydawaniu decyzji nie uwzględnił okoliczności, które miały miejsce podczas rozpoczęcia kontroli, a mianowicie przebudowę stoisk i wymianę „cenówek”. Na potwierdzenie powyższego strona wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań jej pracownika oraz z nagrania z monitoringu kontrolowanej placówki. Strona podniosła również, że na żądanie organu pierwszej instancji przedłożyła wszystkie dokumenty księgowe wskazujące w sposób jednoznaczny jej złą sytuację finansową, organ tymczasem z niewiadomych względów pominął je przy wydawaniu skarżonej decyzji i nie wskazał powodów, z jakich odmówił wiarygodności tym dokumentom. Zdaniem strony, Śląski WIIH, wbrew wymaganiom art. 8 dyrektywy 98/6/WE, nałożył na nią karę rażąco niewspółmierną do wagi popełnionego uchybienia, pomimo iż organ zobowiązany jest do nałożenia kary w wysokości proporcjonalnej nie tylko do wagi naruszeń, ale i jej możliwości majątkowych.

Odpowiadając na powyższe argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w informowaniu konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości – w przedmiotowej sprawie przebudowa stoisk oraz wymiana „cenówek”, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Prezes UOKiK zauważa też, że to podmioty działające na rynku spożywczym decydują o organizacji pracy w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą i za to odpowiadają oraz że organizacja ta nie może odbywać się ze szkodą dla konsumenta i w żadnym wypadku nie może stanowić okoliczności łagodzącej. Istotnym jest tu również fakt, iż strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli ze wskazaniem konkretnej placówki – pismo Śląskiego WIIH w tej sprawie odebrała 25 lipca 2016 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 3 sierpnia 2016 r. Strona miała więc wystarczająco dużo czasu, aby do kontroli tej odpowiednio się przygotować oraz nie podejmować w tym czasie działań mogących przyczynić się do

powstania nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen.

Prezes UOKiK zauważa też, że ustalenia kontroli jednoznacznie wskazują, że strona nie dopełniła obowiązku uwidocznienia cen. Nawet gdyby przyjąć, że stwierdzony w odniesieniu do 95 rodzajów produktów całkowity brak cen wynikał z przebudowy alejki, która rzekomo odbywała się w trakcie trwania kontroli, to dalej pozostają nieprawidłowości dotyczące braku cen jednostkowych 358 rodzajów produktów. Wskazać też należy, że przebudowa, jak twierdzi to strona, dotyczyła alejki, na której wystawiono chipsy i artykuły dla dzieci, tymczasem w toku kontroli stwierdzono nieprawidłowości również w przypadku innych produktów, takich jak wyroby czekoladowe, przyprawy, chemia gospodarcza, kosmetyki, proszki, itd. Okoliczność ta zatem nie ma znaczenia dla przedmiotowej sprawy.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że fakt braku cen i cen jednostkowych produktów oferowanych w opakowaniach jednostkowych został stwierdzony w Protokole kontroli z 3 sierpnia 2016 r. W tym miejscu należy zauważyć, że protokół kontroli, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a., stanowi dowód stanu faktycznego ustalonego w tym dokumencie. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, protokół kontroli korzysta z wiarygodności ustaleń w nim zawartych z uwagi na to, iż jest sporządzany przy udziale przedstawiciela kontrolowanego przedsiębiorcy, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół dokumentuje stan faktyczny trudny do odtworzenia w przyszłości, z tego też względu jego podpisanie bez zastrzeżeń przez kontrolowanego stanowi dowód w sprawie [por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 r. (sygn. VI SA/Wa 2723/12)]. Z akt zgromadzonych w niniejszym postępowaniu wynika, że protokół kontroli został podpisany przez kontrolowanego bez uwag. Strona nie skorzystała też z prawa wniesienia uwag do Protokołu kontroli na piśmie w terminie 7 dni od przedstawienia go do podpisu. Nie ma zatem znaczenia dla sprawy wnioskowane przez stronę przesłuchanie pracownika placówki obecnego w trakcie kontroli. Dodatkowo wskazać należy, że strona, zaprzeczając prawdziwość protokołu, albo twierdząc, że zawarte w nim stwierdzenia są niezgodne z rzeczywistością, powinna tę okoliczność udowodnić. W przedmiotowej sprawie tymczasem, pomimo stworzenia realnej możliwości przedłożenia wnioskowanych przez stronę materiałów, nie przedstawiono żadnych dowodów podważających ustalenia kontroli. Wnioskowanych materiałów, nagrań z monitoringu kontrolowanej placówki, strona nie załączyła ani do złożonego odwołania – pomimo takiej deklaracji, ani nie przekazała organowi odwoławczemu, mimo iż pismem Prezesa UOKiK z 29 grudnia 2016 r. została poinformowana o przysługującym jej prawie zapoznania się ze zgromadzonym materiałem i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także wezwana do przesłania ww. materiałów.

Wobec powyższego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty strony w kwestii naruszenia przez Śląskiego WIIH art. 7, 77 § 1 i art. 80 k.p.a.

Prezes UOKiK wskazuje również, że zgodnie z art. 8 dyrektywy 98/6/WE, kary pieniężne za naruszenie obowiązku informowania konsumentów o cenie oferowanych produktów i usług muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, biorą pod uwagę stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów i przychodu. W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Śląski WIIH prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, Śląski WIIH właściwie uznał, że niewidoczność cen dotyczyło 95 rodzajów produktów, a cen jednostkowych – 358 rodzajów. Wskazać należy, że brak cen produktów pozbawia konsumentów podstawowej informacji w tym zakresie, natomiast brak cen jednostkowych uniemożliwia konsumentom porównanie cen między produktami poszczególnych marek bądź takimi samymi produktami o różnej gramaturze, a tym samym dokonania świadomego wyboru.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że na przedsiębiorcę karę z tytułu naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen nałożono po raz drugi w okresie 12 miesięcy (na mocy decyzji z dnia 17 lutego 2016 r. na stronę nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł z tytułu niewidoczności cen i cen jednostkowych przy 26 asortymentach towarów w tej samej placówce, sprawa znak: KD.8361.300.2015/2DEC/16).

Wielkość obrotów i przychodu – Prezes UOKiK, jako organ odwoławczy, uwzględnił dokumenty księgowe przekazane przez stronę przy piśmie z 31 października 2016 r. i stwierdził, że strona zalicza się do grupy mikroprzedsiębiorców (art. 104 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Śląski WIIH, z racji wpłynięcia ww. dokumentów już po wydaniu i doręczeniu skarżonej decyzji, ustalił wielkość obrotów strony na podstawie oświadczenia z dnia 8 lutego 2016 r. złożonego w innej sprawie dotyczącej placówki, w której przeprowadzona została przedmiotowa kontrola (znak: jw.). Prezes UOKiK zauważa, że wynikająca z niego wielkość obrotu przyjęta przez Śląskiego WIIH jest znacznie niższa niż kwota przychodu wskazana w złożonej na potrzeby niniejszego postępowania deklaracji CIT-8. Zauważyć też należy, że zarówno w pierwszym, jak i drugim przypadku dane te są niepełne, bowiem w oświadczeniu z 8 lutego 2016 r. strona podała dane odnoszące się do działalności strony prowadzonej w formie operatora spożywczego w kontrolowanej placówce (a nie z całej działalności), natomiast złożona deklaracja CIT-8 dotyczy okresu od 26 czerwca 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. (a nie całego roku obrotowego). Przyjęcie przez Śląskiego WIIH kwoty obrotu wynoszącej 389.874,12 zł wynikającej z oświadczenia z 8 grudnia 2016 r. nastąpiło zatem z korzyścią dla strony. Prezes UOKiK pragnie w tym miejscu zwrócić też uwagę, że sytuacja ekonomiczna przedsiębiorcy czy koszty prowadzenia działalności gospodarczej nie są ustawowymi kryteriami ustalania wysokości kary pieniężnej. W związku z powyższym w sprawie nie doszło do naruszenia art. 107 § 3 k.p.a.

Wobec powyższego, w ocenie Prezesa UOKiK, kara pieniężna w wysokości 3.000 zł jest proporcjonalna do osiągniętego przychodu oraz stwierdzonych nieprawidłowości, które dotyczyły znacznej ilości towarów (łącznie 453 rodzajów produktów). Kary, która stanowi 15% możliwej do wymierzenia i zaledwie 0,07% przyjętej przez organ pierwszej instancji wielkości obrotu niewątpliwie nie można uznać za nieadekwatną. Równie istotnym jest tu również fakt powtórnego naruszenia przez stronę przepisów o uwidacznianiu cen w ciągu kilku miesięcy.

Kara pieniężna wymierzana na gruncie przepisów o informowaniu o cenach powinna odpowiadać także wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, tj. być skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (art. 8 dyrektywy 98/6/WE). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy, ale nie eliminować go rynku. Kara nałożona na podmiot musi być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości (tak WSA w Warszawie w wyroku z 7 września 2012 r., VI SA/Wa 918/12, odnosząc się do podobnych przesłanek istniejących w unijnym prawie żywnościowym). Wymierzona kara powinna być proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele kary winny być łącznie uwzględniane, co też, zdaniem Prezesa UOKiK, miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Zarzut naruszenia art. 8 dyrektywy 98/6/WE nie ma zatem uzasadnionych podstaw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Odnosząc się do sytuacji majątkowej strony, Prezes UOKiK wskazuje, że może zostać ona uwzględniona dopiero wtedy, gdy decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 201). W myśl tego przepisu wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

Otrzymują:

1. DL INVEST GROUP XV Sp. z o.o.
ul. Mielęckiego 10
40-013 Katowice
2. Śląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski